

Arrest

**nr. 163 074 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 22 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. SOENEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnen gekomen op 9 oktober 2014 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 1 februari 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 11 februari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd diezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Russische origine te zijn, geboren op 29 mei 1978 in Polone (provincie Khmelnytskyi) en afkomstig uit Slavyansk (provincie Donetsk).

Op 16 oktober 2014 vroeg u voor de eerste keer asiel bij de Belgische autoriteiten. Op 13 juli 2015 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 8 december 2015 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U keerde niet vrijwillig naar uw land van herkomst terug. Op 18 januari 2016 werd u te Antwerpen zonder wettig verblijf aangetroffen en daarom vastgehouden. Op 1 februari 2016 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag haalde u het volgende aan:

U kampte 17 jaar lang met een drugverslaving waarvoor u sinds uw aankomst in België een methadonbehandeling volgt. In de lente van 2014 verkocht u uw Oekraïens binnenlands paspoort om zo drugs te kunnen kopen. In april 2014 werd uw stad bezet door pro-Russische strijders. In mei 2014 werd een referendum gehouden over de onafhankelijkheid van de DNR (Volksrepubliek Donetsk). In het begin van de zomer van 2014 vielen Oekraïense troepen binnen en werd de stad terug onder controle van de Oekraïense autoriteiten gebracht. Sindsdien werd u, net zoals andere jonge mannen, een vijftal keer aangehouden en ondervraagd door medewerkers van de Oekraïense ordediensten over uw standpunten over en eventuele betrokkenheid bij pro-Russische strijders. U werd hierbij twee keer tot twee dagen lang vastgehouden en u werd tijdens deze ondervragingen ook geslagen. Begin oktober 2014 werd u door pro-Russische strijders meegenomen naar een plek op enkele kilometers van Slavyansk, richting Kramatorsk (provincie Donetsk), waar u gedwongen werd een put te verstevigen met zandzakken. Na 3 of 4 dagen, toen er paniek ontstond omdat de strijders bij wie u zich bevond vermoedelijk werden ontdekt, wist u te ontsnappen. U vreesde daarom zowel problemen met de Oekraïense autoriteiten als met pro-Russische strijders en u besloot om het land te ontvluchten. In de periode rond 7 oktober 2014 verliet u het land. In Kharkov (provincie Kharkov) kwam u in contact met een vrachtwagenchauffeur die ermee instemde u tegen betaling te vervoeren. Zo reisde u, verstopt in de laadruimte van zijn vrachtwagen, van Oekraïne naar België, waar u aankwam op 9 of 10 oktober 2014. Op 16 oktober 2014 vroeg u voor het eerst asiel bij de Belgische autoriteiten.

Voor deze aanvraag beroept u zich op problemen ten gevolge van: een oproeping van de Oekraïense autoriteiten om zich te melden voor een medisch onderzoek in het kader van de dienstplichtwetten, de instabiele situatie in Oekraïne, uw drugverslaving en het mogelijk gebrek aan een adequate behandeling.

Ter staving van onderhavige aanvraag legt u een oproeping van het militair commissariaat over (origineel).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige, in casu eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat geoordeeld werd dat u niet toeliet om uw reële situatie en in het bijzonder uw beweerde recente herkomst uit het oosten van Oekraïne te achterhalen. Bovendien werd een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen aangaande de problemen die u in Slavyansk zou hebben gekend, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit werd gehaald. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Rekening houdend met wat voorafgaat, dient naar aanleiding van uw huidige, tweede asielaanvraag te worden nagegaan of er, wat u betreft, een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans alsnog aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Wat betreft een nieuw ingeroepen motief [u zou zijn opgeroepen om u in het kader van de dienstplichtwetten aan te bieden bij de Oekraïense autoriteiten voor een medisch onderzoek, maar u verklaart in dit verband dat het de facto om mobilisatie gaat], moet immers benadrukt worden dat dit niet overtuigt.

U verklaart (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, DVZ, rubriek 1.1 en 1.2) dat u werd opgeroepen aan de hand van een convocatie vanwege de militaire overheden. Dienaangaande beweert u voorts dat het document, gezien uw leeftijd (37 jaar), enkel bedoeld is om u te mobiliseren voor de aan de gang zijnde oorlog in Oekraïne. U legt een oproeping neer ter staving van uw verklaringen. Welnu, er moet vooreerst benadrukt worden dat in het kader van uw vorige asielaanvraag omstandig werd gemotiveerd waarom u er niet in slaagde uw beweerde recente herkomst uit Slavyansk aannemelijk te maken. Omdat u daarenboven verklaart dat de oproeping op uw laatste officiële adres (in de Chapaevastraat) werd afgegeven, kan sowieso al getwijfeld worden aan de authenticiteit van het betreffende document, aangezien u uw recente herkomst uit de Slavyansk-regio niet aannemelijk wist te maken. Verder moet opgemerkt worden dat het document geen hoofding van de uitreikende instantie, noch een afgiftedatum bevat, wat minstens zeer opmerkelijk te noemen is, rekening houdend met het gegeven dat het document door een officiële instantie zou zijn uitgereikt. Daarenboven kunnen documenten slechts een ondersteunende werking hebben wanneer het relaas van de asielzoeker geloofwaardig, plausibel en coherent is, wat bij u niet het geval is. Ten slotte blijkt uit bijgevoegde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief werd gevoegd, dat in uw herkomstland een hoge mate van corruptie heerst, waardoor allerhande documenten er makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden.

Wat betreft uw drugsverslaving en het mogelijk gebrek aan een adequate behandeling in uw herkomstland, dient te worden opgemerkt dat reeds bij uw eerste asielaanvraag werd gesteld dat dit motief geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet kan worden gekwalificeerd als een nieuw element dat op zich de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-

refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen probleem van non-refoulement is daar u nooit enige andere verblijfsprocedures heeft ingediend. Er werd bijgevolg geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), en van de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel, formuleert verzoeker zijn grieven als volgt:

"De verzoeker kan niet akkoord gaan met de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de meervoudige asielaanvraag van de verzoeker niet in overweging kan worden genomen omwille van de volgende vaststellingen met name :

Er geen geloof kan gehecht worden aan de convocatiebrieven van verzoeker ;

De drugsproblematiek van verzoeker geen motief is dat verband houdt met het Verdrag van Genève ;

De verzoeker niet in aanmerking komt teneinde de subsidiaire bescherming te bekomen.

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

Vooreerst dient opgemerkt dat het commissariaat-generaal een duidelijke fout van bevoegdheidsoverschrijding begaat. In casu betreft het een meervoudige asielaanvraag en bijgevolg dient het commissariaat-generaal enkel te oordelen of er al dan niet nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat de asielzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Deze elementen zijn zeker aanwezig. Verzoeker heeft immers een volledige nieuwe vrees aangehaald, die onderbouwd wordt door de nodige stavingsstukken. Het betreft nieuwe elementen die nooit eerder werden verklaard of voorgelegd. In overeenstemming met artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dient het commissariaat-generaal in de eerste fase louter te oordelen of dergelijke elementen de kans aanzienlijk vergroten om een beschermingsstatuut te verkrijgen.

Echter gaat het commissariaat-generaal een stapje verder en velt onmiddellijk een oordeel ten gronde door te oordelen dat aan de neergelegde originele convocatiebrieven geen bewijswaarde kan gehecht worden en er ook geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vrees om geconvoceerd te worden.

De verschillende stappen in de asielprocedure dienen gerespecteerd te worden. Het is het commissariaat-generaal niet toegestaan om in de eerste stap - de zogenaamde ontvankelijkheidsfase over te gaan en reeds ten gronde te gaan oordelen- en zo haar bevoegdheid in deze fase te buiten te gaan. De consequentie van de bevoegdheidsoverschrijding in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen - de ten gronde beoordeling waar in se slechts een uitspraak over de ontvankelijkheid mocht gebeuren - is niet onbelangrijk.

Immers betreft het een beslissing ten gronde, maar gaat deze niet vooraf door een onderzoek zoals wel dient te gebeuren in een verdere fase van de asielprocedure als de procédure juist wordt gevolgd. Immers krijgt de asielzoeker dan de kans om uitgebreid zijn verhaal te doen en de nodige uitleg bij de documenten te verschaffen. Vervolgens kan het commissariaat-generaal deze informatie verifiëren en aan de hand van het onderzoek bijkomende informatie inwinnen over de problematiek van verzoeker en de regio van herkomst. Verzoeker werd de kans ontzegt om ondank nieuwe motieven en nieuwe ondersteunende elementen om deze duidelijk te kaderen. Het commissariaat-generaal gaat onmiddellijk over tot een beslissing ten gronde, zonder een goed onderzoek, door het stellen dat aan de voorgelegde documenten geen geloof kan gehecht worden.

Bovendien staat tegen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag staat slechts een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen open. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts oordelen of het Commissariaat-generaal niet kennelijk onredelijk tot haar beslissing is gekomen, zonder dat zij de grond opnieuw mag onderzoeken, of zoals de Raad in zijn arresten aanhaalt: (...)

Indien het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen conform de procedurestappen eerst een beslissing tot inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag had genomen en vervolgens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan de hand van de motivering zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald, dan hadden de verzoekers een hoger beroep in voile rechtsmacht kunnen indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij voile rechtsmacht dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de grond van de zaak opnieuw te onderzoeken, of zoals de Raad in zijn arresten aanhaalt: (...) Door de huidige reglementering omtrent de filter verkeerd toe te passen, ontnemt het Commissariaat-generaal aan de verzoekers de mogelijkheid om hun dossier een tweede keer - in graad van hoger beroep - ten gronde te laten onderzoeken. Dit kan niet aanvaard worden.

Aangezien het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een ten gronde oordeel heeft geveld omtrent de meervoudige asielaanvragen van de verzoekers, zij de verzoekers genoodzaakt om zich eveneens ten gronde te verdedigen.

Met betrekking tot de verwijzing naar convocatie

Verzoeker heeft gedurende zijn verblijf in België een convocatie ontvangen van de militaire overheid.

Deze oproeping heeft verzoeker gekregen ten gevolge de mobilisering golf die Oekraïne kent.

Verzoeker verklaarde duidelijk dat hij in normale omstandigheden niet zou gemobiliseerd zijn vanwege zijn leeftijd, maar dat ten gevolge van de oorlog ook oudere mensen gerekruteerd worden.

Verzoeker kan de originele oproepingsbrief voorleggen. Toch hecht de commissaris-generaal geen geloof aan de echtheid van de brief omwille van volgende redenen:

o De brief zou zijn toegekomen op een adres waarvan de commissariaat-generaal meent dat

verzoeker niet gewoond heeft ;

o Een hoofding en stempel zou ontbreken ;

o Er een algemeen hoge graad van corruptie bij documenten is in Oekraïne.

Vooreerst dient benadrukt dat het feit dat in Oekraïne veel corrupte documenten voorhanden zijn niet tot gevolg kan hebben dat geen enkel Oekraïens document in overweging moet genomen worden bij een asielaanvraag. De redenering impliceert dat aan geen enkel Oekraïens document enige bewijswaarde kan gehecht worden.

Een dergelijke redenering gaat een brug te ver. Het document die de verzoekers neerlegt ondersteunt zijn verklaringen en kadert in een gekende realiteit waardoor deze documenten als begin van bewijs dienen aanvaard te worden

Verder stelt de beslissing omtrent de convocatiebrief het volgende:

"welnu, er moet vooreerst benadrukt worden dat in het kader van uw vorige asielaanvraag omstandig werd gemotiveerd waarom u er niet in slaagde uw beweerd recente herkomst uit Slavyanks aannemelijk te maken. Omdat u daarenboven verklaart dat de oproeping op uw laatste officiële adres (in Chapaevastraat- wed afgegeven, kan sowieso al getwijfeld worden aan de authenticiteit van het betreffende document, aangezien u uw recente herkomst uit de Slavyanks-regio niet aannemelijk wist te maken."

Verzoeker zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten met een negatieve beslissing. De negatieve beslissing werd genomen op basis van volgende redenen: Verzoeker niet aannemelijk had gemaakt dat hij afkomstig is van Slavyansk ; Er geen geloof kon gehecht worden aan de clandestiene afreis van verzoeker ; Verzoeker over geen identiteitsbewijzen beschikte ; Verzoeker een weinige politieke kennis had ; Verzoeker tegenstrijdige verklaringen had afgelegd mbt de ervaren problemen. Hoewel de commissaris-generaal twijfelde aan verzoekers afkomst, was dit duidelijk niet de enige reden om over te gaan tot een negatieve beslissing. In zijn verzoekschrift haalde verzoeker reeds verschillend elementen aan die zijn afkomst van Slavyansk wel ondersteunen. Verzoeker kon niet alle gronden van de eerste weigeringsbeslissing weerleggen, waardoor er geen afdoende elementen waren om de negatieve beslissing om te vormen op het niveau van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In vorig verzoekschrift trachtte verzoeker reeds te duiden dat hij effectief van Slavyansk kwam.

a) In voorgaande beslissing, dd. 17/03/2015 meende de commissaris-generaal dat verzoeker zijn herkomst uit Slavyansk ongeloofwaardig bevonden was, omdat hij vage en onjuiste verklaringen aflegde omtrent de geografische ligging van zijn stad en hij geen sturende documenten had dat hij van die regio afkomstig was.

b) Verzoeker werd in eerste instantie gevraagd naar een aantal omliggende dorpen en steden. Verzoeker gaf een opsomming van de steden en dorpen die hij kent en zich herinnert. Verzoeker somde alles op wat hij zich nog kon herinneren. De beslissing somde vervolgens een groot aantal dorpen op waarvan verzoeker verweten werd dat hij ze enkel maar kende van naam en hij ze niet geografisch kan plaatsen.

Echter had verzoeker reeds opgesomd welke steden en dorpen hij kende. Het was dan ook onredelijk om te stellen dat verzoeker de andere dorpen niet kon plaatsen of na aandringen hun geografische ligging niet of foutief heeft weergegeven.

c) Verzoeker heeft steeds in zijn dorp verbleven en weinig gereisd. Verzoeker is reeds jaren (17jaar!) zwaar drugsverslaafd. Dit heeft een zeer negatieve invloed op zijn geheugen. Toch werd hier geen rekening mee gehouden. Verzoeker had vanwege zijn druggebruik, die meer als 17 jaar geduurd heeft, een beperkte leefwereld. Echter impliceert de gebrekkige kennis aan omliggende dorpen niet dat verzoeker niet van Slavyansk afkomstig is. Verzoeker kan zijn dorp wel omschrijven. Verzoeker kon zijn dorp, de pleinen, de gebouwen en de standbeelden omschrijven. Verzoeker kreeg gedurende zijn interview 12 foto's voorgelegd en kon er daarvan 10 zonder enige probleem plaatsen. Verzoeker kon zo goed als alle foto's van zijn dorp met naam en toenaam benoemen en kon bijgevolg wel aantonen dat hij afkomstig is van Slavyansk.

d) Ook kan verzoeker, die officieel opgeroepen werd door de Oekraïense autoriteiten op een adres te Slavyansk, aantonen dat hij wel degelijk van Slavyansk afkomstig is.

Hij is opgeroepen op het adres waar zijn domicilie ligt.

e) Hoewel huidig verzoekschrift niet dient om een voorgaande negatieve beslissing, die reeds definitief werd beslecht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te buigen, is bovenstaande uiteenzetting toch van belang.

Immers wordt huidige weigering van inoverwegingname gebaseerd op voorgaande weigeringsbeslissing van het CGVS. De commissaris-generaal gaat eraan voorbij dat de twijfel omtrent de afkomst slechts een deel vormde van de negatieve beslissing en dat verzoeker in zijn verzoekschrift, dd. 01/08/2015 reeds kon duiden dat hij wel van Slavyansk afkomstig is. Het feit dat de weigeringsbeslissing op het niveau van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had te maken met nog andere elementen, bijgevolg is een gewone verwijzing naar de eerste weigeringsbeslissing niet voldoende. Indien de commissaris-generaal toch meent dat het de elementen aangehaald in het verzoekschrift, 01/08/2015, geen afdoende overtuigingsmomenten zouden zijn om zijn herkomst te staven, zou hij op zijn minst verzoeker de kans dienen te geven om in een uitgebreid interview nog bijkomende informatie te bezorgen omtrent zijn afkomst. Door de beslissing van weigering van inoverwegingname wordt dit echter ontnomen aan verzoeker. Verzoeker zijn huidige vrees is een nieuwe vrees, die losstaat van zijn vorige vrees en nog nooit beoordeeld werd.

Tot slot stelt de beslissing m.b.t. tot de convocatiebrief dat de oproeping geen hoofding, noch een officiële stempel zou bevatten en bijgevolg geen officieel document zou zijn. Dit is volledig foutief. Het document bevat wel degelijk een stempel. (zie stuk 3) Bovendien is het voorliggende document een oproepingsbrief(convocatie), een kwijting. Wat verzoeker in zijn bezit heeft is het onderste deel van de oproeping die wordt afgegeven aan de bestemming. Het bovenste deel en hoofding blijft bij de bezorger(deurwaarder/politie). Verzoeker legt de originele oproepingsbrief voor die hij ontvangen heeft. De vrees die verzoeker heeft omtrent de convocatie dient op zijn minst ten gronde te worden beoordeeld door de commissaris-generaal. Verzoeker heeft sinds zijn eerste convocatie, een tweede convocatie ontvangen, omdat hij niet gereageerd heeft op zijn eerste oproeping. Deze oproeping is zeer recent en verzoeker kan hem nog niet in zijn bezit hebben. Verzoeker vernam dit nieuws via zijn familie. Hij tracht het origineel document zo snel mogelijk naar België over te brengen via DHL. De nieuwe convocatie staven echter verzoekers zijn problemen en onderbouwen verzoeker zijn huidige nieuwe vrees.

Het is duidelijk dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag, welke een volledig nieuwe vrees betreft, op zijn minst ten gronde moet onderzocht worden. Indien het dossier teruggestuurd wordt naar het CGVS, zal verzoeker ook zijn tweede convocatie in zijn bezit hebben, welke zijn vrees staft.

Met betrekking tot het drugsgebruik

In de beslissing van de commissaris-generaal wordt gesteld dat verzoeker zijn voormalige drugsverslaving en het gebrek aan adequate behandeling niet gerelateerd is aan de vluchtelingenconventie. Echter is het drugsverleden van verzoeker toch een essentieel element in verzoekers aanvraag. Verzoeker werd in het verleden vaagheid en onjuistheid verweten. Echter heeft het drugsgebruik van verzoeker een belangrijke invloed op zijn geheugencapaciteit. Zowel het huidige methadongebruik als het voormalige druggebruik hebben een negatieve impact heeft op je hersenen. Verzoeker wenste de commissaris-generaal dus reedste informeren omtrent de moeilijkheden die hij ervaart bij het geven van een duidelijke uiteenzetting. Verzoeker heeft het in het dagelijks leven al zeer moeilijk om te communiceren met medemensen door de aantasting van zijn hersenen. Uit studies blijkt dat een overmatig drugsgebruik op langere termijn aanleiding geeft tot persoonlijkheidsproblemen, depressies, oncontroleerbare angsten, slaap- en communicatiestoornissen die uiteindelijk vaak resulteren in sociaal isolement. Dat verzoeker zijn druggebruik aanhaalt in zijn huidige asielaanvraag is dus bijgevolg wel van belang om verzoeker zijn capaciteiten te kaderen.

Met betrekking tot de algemene omstandigheden De commissaris-generaal stelt dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal stelt dat deze visie aansluiting vindt bij het standpunt van UNHCR dat elke asielaanvraag op eigen mérités en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzonder aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. De commissaris-generaal stelt dat eerste verzoeker zijn vrees tot vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade niet in concreto heeft aangetoond.

Vooreerst blijkt uit de uiteenzetting hierboven dat eerste verzoeker wel degelijk een vrees heeft aangetoond. Verder is het ook de plicht van de commissaris-generaal een afdoende onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van herkomst, rekening houden met de specifieke omstandigheden, eigen aan de asielzoeker. Hoewel de commissaris-generaal verwijst naar het standpunt van UNCHR, past zij dit niet toe. UNHCR heeft een eerste update uitgegeven in januari 2015 met betrekking tot de relevante ontwikkelingen in Oekraïne voor het al dan niet toekennen van internationale bescherming. (zie stuk 4). UNHCR wijst in eerst instantie naar de verslechterde situatie sinds juli 2014. Het conflict in het Oosten van het Land heeft gevolgen voor volledig Oekraïne. Oekraïne ervaart momenteel een zware economische crisis. In 2014 verloor de nationale munt de helft van zijn waarde, de inflatie staat op 20 procent en de economie zal naar verwachting krimpen met nog eens 10 procent tegen het einde van het jaar. De regering moet zijn budgetten met 25 procent doen krimpen, in deze barre economische omstandigheden. In een nog recentere update van januari 2016 is er opnieuw sprake van verslechtering. (zie stuk 5). Verder dient benadrukt dat de beslissing zelfs stelt dat elke asielaanvraag op eigen merities en op individuele basis moet worden beoordeeld. Verzoeker is geconvoceerd en vreest vervolging voor het niet beantwoorden van de convocatie. UNHCR stelt in zijn rapporten dat het niet vervullen van je legerdienst een reële vervolgingsvrees kan inhouden. Zo stelt de nota van januari 2015 van UNCR het volgende: (...) Het rapport van UNHCR stelt letterlijk het volgende: (...) UNHCR stelt letterlijk dat de aanvraag van een asielzoeker die reeds een negatieve beslissing ontvangen heeft toch moet onderzocht worden in het daglicht van nieuwe omstandigheden. Verzoeker heeft voorheen nooit zijn vrees tot rekrutering beoordeeld gezien, omdat deze vrees pas ontstaan is na zijn eerste asielprocedure door het ontvangen van een convocatiebrief. Ook hieromtrent stelt UNHCR dat personen die schrik hebben om gerekruteerd te worden door gewapende krachten, kunnen recht hebben op bescherming in overeenstemming van de conventie. M.a.w. hoewel de beslissing van het CGVS verwijst naar het standpunt van UNCHR, lijkt zij hier toch de verkeerde toepassing van te maken.

Uit het boven uiteengezette blijkt dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkeheden in rekening werden gebracht. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat in overeenstemming met artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet verzoeker wel degelijk nieuwe elementen heeft aangereikt, die bovendien de kans aanzienlijk vergroten dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.”

2.2. Verzoeker voegt als bijlage aan zijn verzoekschrift enkele documenten die hij in de bijgevoegde inventaris als volgt aanduidt: “convocatiebrief”, “UNCHR, International Protection Considerations related to developments in Ukraine - Update II, januari 2015” en “Ukraine Situation UNHCR Operational Update, 28 December 2015 - 19 January 2016”.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.4. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 157 893 van 8 december 2015 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. In voornoemd arrest werd onder andere gesteld dat verzoeker zijn beweerde recente herkomst uit Slavyansk en de problemen die hij er zou hebben gekend niet heeft aangetoond.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.5. Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker nieuwe, bijkomende verklaringen af en legt hij een oproeping van het militair commissariaat neer. Verzoeker beroept zich o.a. op problemen ten gevolge van een oproeping van de Oekraïense autoriteiten om zich aan te melden voor een medisch onderzoek in het kader van de dienstplichtwetten en hij verwijst naar de instabiele situatie in Oekraïne.

2.6. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverweging van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.7. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst benadrukt dat verzoekers vorige, eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geoordeeld werd dat hij niet toeliet zijn reële situatie en in het bijzonder zijn beweerde recente herkomst uit het Oosten van Oekraïne te achterhalen en er een aantal tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen zijn opeenvolgende verklaringen aangaande de problemen die hij in Slavyansk zou hebben gekend, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas onderuit werd gehaald, en wordt erop gewezen dat deze beslissing in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd.

Verzoeker brengt, aldus de commissaris-generaal, bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuw element aan in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet dat de kans alsnog aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Wat betreft het door verzoeker nieuw ingeroepen motief, met name het feit dat hij zou zijn opgeroepen om zich in het kader van de dienstplichtwetten aan te bieden bij de Oekraïense autoriteiten voor een medisch onderzoek, terwijl dat dit volgens hem *de facto* om mobilisatie gaat, wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat dit niet overtuigt. Betreffende de door verzoeker in dit verband neergelegde oproeping ter staving van zijn verklaringen wordt erop gewezen dat bij zijn vorige asielaanvraag omstandig werd gemotiveerd waarom verzoeker er niet in slaagde zijn beweerde herkomst uit Slavyansk aannemelijk te maken, en vastgesteld dat gelet op verzoekers verklaring dat de oproeping op zijn laatste officiële adres (in de Chapaeva-straat) werd afgegeven sowieso al getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van het betreffende document, aangezien hij zijn recente herkomst uit de Slavyansk-regio niet aannemelijk wist te maken. Verder wordt opgemerkt dat het document geen hoofding van de uitreikende instantie, noch een afgiftedatum bevat, wat, zo luidt het, minstens zeer opmerkelijk te noemen is, rekening houdende met het gegeven dat het document door een officiële instantie zou zijn uitgereikt. Tevens wordt erop gewezen dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben wanneer het relaas van de asielzoeker geloofwaardig, plausibel en coherent is en dit bij verzoeker niet het geval is, en wordt verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat in verzoekers land van herkomst een hoge mate van corruptie heerst waardoor allerhande documenten er makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. Wat betreft verzoekers drugsverslaving en het mogelijk gebrek aan een adequate behandeling in zijn land van herkomst wordt opgemerkt dat reeds bij zijn eerste asielaanvraag werd gesteld dat dit motief geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zich, zo wordt opgemerkt, voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging of zijn gemachtigde. Wat betreft verzoekers verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zulks vindt, zo luidt het, aansluiting bij het standpunt van UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit kan worden afgeleid dat UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit volgt, aldus de commissaris-generaal, dat een loutere verwijzing naar het Oekraïens staatsburgerschap niet kan worden gekwalificeerd als een nieuw element dat op zich de kans aanzienlijk groter maakt dat men voor internationale bescherming in aanmerking komt. Een individuele beoordeling van de vraag om internationale bescherming, waarbij men zijn vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade *in concreto* dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk en verzoeker blijft hier, zo luidt de beslissing, in gebreke.

2.8. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1417459Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.9.1. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek.

2.9.2. In de mate verzoeker stelt dat tegen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen openstaat en hij in die zin aangeeft of suggereert niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel te beschikken om de bestreden beslissing aan te vechten, wijst de Raad er op dat de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (B.S., 21 mei 2014) voorziet in een beroep met volle rechtsmacht ten aanzien van beslissingen die getroffen werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze wet is in werking getreden op 31 mei 2014. Verzoekers argumentatie mist derhalve juridische grondslag.

2.9.3. Waar verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asiolverzoek in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die “*de kans aanzienlijk groter maken*” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “*de kans aanzienlijk groter maken*”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers tweede asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.9.4. Verzoekers argumentatie, met betrekking tot de door hem bij onderhavige asielaanvraag neergelegde oproeping van het militair commissariaat, dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de convocatie geen hoofding, noch een officiële stempel zou bevatten en het bijgevolg geen officieel document zou zijn, maar dat dit volledig foutief is aangezien het document wel degelijk een stempel bevat, overtuigt niet. Immers, in tegenstelling tot wat verzoeker thans oppert, wordt in de bestreden beslissing nergens gesteld dat de neergelegde oproepingsbrief geen stempel zou bevatten -de convocatie bevat immers wel degelijk een stempel-, doch wordt hierin vastgesteld dat het betreffende document geen hoofding van de uitreikende instantie, noch een afgiftedatum bevat, een vaststelling welke verzoeker niet ontkracht of weerlegt en waarvoor hij geen afdoende verklaring biedt. Verzoekers huidige betoog dat “*wat verzoeker in zijn bezit heeft (...) het onderste deel (is) van de oproeping die wordt afgegeven aan de bestemming. Het bovenste deel en hoofding blijft bij de bezorger (deurwaarder/politie)*” is niets meer dan een blote bewering, en het verklaart, noch rechtvaardigt hoe dan ook het ontbreken van een afgiftedatum op de convocatie.

De Raad wijst er, net als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ook op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* het geval is, gelet ook op het feit dat aan zijn verklaarde recente herkomst uit Slavyansk, waar de oproepingsbrief blijkens zijn verklaringen op zijn laatste officiële adres in de Chapaevastraat zou zijn

afgegeven, geen geloof kan worden gehecht, zo werd in het kader van zijn eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 157 893 van 8 december 2015 vastgesteld. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal inzake het ontbreken van enkele belangrijke zaken op het document, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Oekraïne een hoge mate van corruptie heerst waardoor allerhande documenten er tegen betaling kunnen worden verkregen, kan aan de door verzoeker bij zijn huidige tweede asielaanvraag aangebrachte convocatie, waarvan hij een kopie als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt, geen bewijswaarde worden toegekend.

Verzoeker oppert thans een tweede convocatie te hebben gekregen omdat hij niet gereageerd heeft op de eerste, en hij stelt dat hij dit stuk zo snel mogelijk naar België tracht over te brengen, doch tot op heden ontbreekt hiervan elk spoor.

Dit alles klemt des te meer nu verzoeker ter terechtzitting bevestigt dat hij nog altijd geen identiteitsdocumenten voorlegt. In voornoemd arrest werd dienaangaande het volgende gesteld: *“De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij minstens enig begin van bewijs zou kunnen neerleggen dat aantoonde dat verzoekende partij daadwerkelijk uit Slavyansk, waar zij bijna heel haar leven zou hebben gewoond, afkomstig is. Verder bemerkt de Raad dat door verwerende partij uitgebreid gemotiveerd werd waarom geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van verzoekende partij in verband met het niet kunnen voorleggen van haar Oekraïens internationaal paspoort, haar binnenlands paspoort of andere identiteitsdocumenten. Zo werd door verwerende partij opgemerkt dat de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de clandestiene afreis het vermoeden doet ontstaan dat verzoekende partij haar Oekraïens internationaal paspoort, waarvan zij verklaarde er nooit een te hebben gehad, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop zij uit haar land vertrokken is of de EU is binnengekomen, verborgen te houden en dat dit vermoeden nog wordt versterkt door verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde wel een internationaal paspoort te hebben gehad hetgeen zij achterliet in Oekraïne, terwijl zij op het Commissariaat-generaal dan weer verklaarde nooit een internationaal paspoort te hebben gehad. Voorts werd aangaande andere eventuele identiteitsdocumenten door verwerende partij opgemerkt dat de verklaringen van verzoekende partij dat zij bij haar vertrek geen documenten aangaande haar identiteit en/of haar woonplaats heeft verzameld omdat zij na haar ontvoering ‘spontaan’ vertrok, niet kunnen overtuigen daar zij nadat zij van haar ontvoerders wist te ontsnappen nog langs haar woonplaats in Slavyansk keerde alvorens het land te ontvluchten. Tevens bemerkt verwerende partij dienaangaande dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande het ontbreken van haar persoonlijke documenten nog verklaarde dat zij werd aangeraden om geen documenten mee te nemen, waar zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal opmerkelijk genoeg geen enkele melding meer van maakte. Verder stelt verwerende partij nog dat het uiterst opmerkelijk is dat verzoekende partij, die niet meer beschikte over haar binnenlands paspoort – het belangrijkste identiteitsdocument van een Oekraïense staatsburger – daar zij dit in de lente van 2014 had verkocht om drugs te kunnen kopen, toen zij besliste haar land van herkomst te ontvluchten omwille van een gegronde vrees voor vervolging en derhalve gedwongen werd elders bescherming te zoeken en elders een leven op te bouwen, dan niet andere identiteitsdocumenten zou hebben verzameld toen zij nog langs haar woonplaats passeerde voor haar vertrek. De Raad is van oordeel dat de louter herhaling door verzoekende partij van eerder door haar gegeven verklaringen, met name dat zij duidelijk verklaard heeft haar binnenlands paspoort in de lente van 2014 te hebben verkocht om drugs te kopen, dat zij niet over een internationaal paspoort beschikte en dat zij Oekraïne zeer plots heeft moeten verlaten waardoor zij geen aandacht heeft besteed aan het verzamelen van andere documenten die haar identiteit konden staven, geenszins volstaat om voormelde uitgebreide motivering in de bestreden beslissing te weerleggen. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.”* Zijn verklaring ter terechtzitting dat hij alleenstaand is en zich niet kan organiseren om zijn identiteitsdocumenten voor te leggen, en hij ziek is, kan niet worden aangenomen, gelet enerzijds op de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag en anderzijds het wel in de mogelijkheid zijn om een (tweede) convocatie te laten overbrengen zoals hij stelt.

2.9.5. Waar verzoeker thans oppert dat het feit dat hij bij zijn huidige asielaanvraag zijn drugsgebruik aanhaalt wel (degelijk) van belang is om zijn capaciteiten te kaderen, en hij dienaangaande er o.a. op wijst dat zijn drugsgebruik een belangrijke invloed heeft op zijn geheugencapaciteit en hij moeilijkheden ervaart bij het geven van een duidelijke uiteenzetting en het communiceren met medemensen, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande eerder in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag -waar hij in zijn beroep bij de Raad toen dezelfde of zeer gelijkaardige argumenten aanhaalde- bij voormeld arrest nr. 157 893 van 8 december 2015 werd vastgesteld, met name:

“Verder betoogt verzoekende partij nog dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de geheugenproblemen van verzoekende partij naar aanleiding van haar drugsgebruik. Nochtans legde zij een medisch attest neer dat staft dat zij een methadonbehandeling volgt omdat zij in het verleden te kampen had met een zware drugsverslaving. Waar de commissaris-generaal stelt dat dit medisch attest niet aantoont dat haar methadonbehandeling enige invloed zou hebben op haar geheugenvermogen, bemerkt verzoekende partij dat verwerende partij eerder welke medische studie had kunnen raadplegen en had kunnen zien dat methadongebruik effectief een negatieve impact heeft op het geheugen. Bovendien heeft niet alleen de methadonbehandeling een negatieve invloed op haar geheugen, maar ook het jarenlange drugsgebruik. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij desbetreffend een aantal internetartikelen toe omtrent een studie over de bijwerkingen van methadon op de hersenen (bijlage 3A) en omtrent de gevolgen van excessief alcoholgebruik en drugsgebruik (bijlagen 3B en 3C).

De Raad bemerkt evenwel dat uit het door verzoekende partij aangebrachte medisch attest van 10 juni 2015 opgesteld door dokter M. Verbruggen. louter blijkt dat verzoekende partij geen drugsgebruiker meer is en een methadonbehandeling volgt (administratief dossier, stuk 9, map documenten). In dit attest wordt niet aangegeven dat verzoekende partij niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure. Door verzoekende partij werd verder geen medisch attest aangebracht waaruit blijkt in welke mate haar methadonbehandeling enige invloed zou hebben op haar geheugenvermogen. Daar waar verzoekende partij verwijst naar een studie waaruit blijkt dat methadon kan leiden tot een verminderde geheugenfunctie (bijlage 3), stelt de Raad vast dat er enkel melding gemaakt wordt van een mogelijkheid van vermindering van geheugenfuncties. Bovendien is er enkel sprake van een korte termijn vermindering van het werkgeheugen inzake opslag van cijfers, woorden, namen en andere items, alsmede van het verbale geheugen dat het vermogen betreft om woorden en abstracte concepten met betrekking tot taal te herinneren, hetgeen niet de geheugenfuncties zijn die van belang zijn bij de uiteenzetting van het asielrelaas. De andere door verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde studies over de gevolgen van excessief alcoholgebruik en drugsgebruik (bijlagen 3B en 3C) zijn verder weinig relevant, daar door verzoekende partij nergens werd aangegeven overmatig alcohol te consumeren/te hebben geconsumeerd of de in de artikelen besproken drugs (cannabisproducten en xtc) te gebruiken/te hebben gebruikt. Bovendien wordt ook in deze artikels enkel melding gemaakt van een mogelijkheid van vermindering van geheugenfuncties. De Raad bemerkt ten slotte nog dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van eventuele geheugenproblemen (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst), dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in staat was haar asielrelaas chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd te vertellen en dat het verder opmerkelijk is dat zij zich sommige zaken aangaande haar afkomst en recente herkomst wel makkelijk voor de geest kan halen, doch andere belangrijke aspecten dan weer niet weet of herinnert. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij haar beweerde geheugenproblemen ingevolge drugsgebruik geenszins heeft aangetoond en dat bijgevolg de door verzoekende partij verklaarde geheugenproblemen geen verklaring kunnen zijn voor de vastgestelde onwetendheden, vaagheden, onjuistheden en tegenstrijdigheden.”

Verzoeker werpt hier geen ander licht op. Hij brengt geen concrete en valabele elementen bij die hetgeen eerder met betrekking tot zijn drugsgebruik en de invloed ervan op zijn geheugencapaciteit in een ander daglicht vermogen te stellen. Evenmin ontkracht of weerlegt verzoeker de motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot zijn drugsverslaving en het mogelijke gebrek aan een adequate behandeling in zijn land van herkomst, waarbij wordt aangegeven dat reeds bij zijn eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat dit motief geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, en waarbij erop wordt gewezen dat verzoeker zich voor een beoordeling van medische elementen dient te richten tot de diensten van de geëigende procedure, met name een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze overwegingen uit de bestreden beslissing, waar verzoeker niet op ingaat, laat staan een poging onderneemt om deze te ontcrachten of te weerleggen, blijven onverminderd overeind.

2.9.6. Een verwijzing naar algemene informatie, zoals *in casu* verzoeker verwijst naar enkele als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten van UNHCR omtrent de situatie en recente ontwikkelingen in Oekraïne en voorts o.a. ook de militaire mobilisatie aldaar, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, gelet op de voorgaande vaststellingen.

Waar verzoeker aanvoert dat UNHCR letterlijk stelt dat de aanvraag van een asielzoeker die reeds een negatieve beslissing ontvangen heeft toch moet onderzocht worden in het daglicht van nieuwe omstandigheden, wijst de Raad erop dat dit *in casu* geschiedt. Verzoeker brengt echter bij onderhavige asielaanvraag, zo wordt vastgesteld, geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in

aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De bij het verzoekschrift gevoegde (kopie van een) convocatie werd reeds eerder neergelegd.

2.9.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9.8. Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers vorige, eerste asielaanvraag.

2.9.9. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS